

A person is walking away from the viewer down a path in a forest. The sun is shining brightly from behind the trees, creating a strong lens flare and illuminating the scene with a golden light. The path is flanked by tall, dark trees. The overall mood is mysterious and atmospheric.

DE 5de GOLF

Rick Yancey

Haar ouders zijn dood, haar broertje is vermist en Cassie zelf is op de vlucht. Is zij de laatste mens op aarde?

Over het boek

‘Soms denk ik dat ik de laatste mens op aarde ben. Dat betekent dat ik de enige mens in het universum ben. Dat is onzin, ik weet het. Ze kunnen niet iedereen gedood hebben... nog niet.’

De eerste golf: alle elektriciteit valt uit

De tweede golf: een enorme tsunami

De derde golf: een afschuwelijke epidemie

De vierde golf: sluipmoordenaars die iedereen doodschieten

Wie kun je nog vertrouwen?

De zestienjarige Cassie heeft niemand meer: haar ouders zijn als gevolg van de buitenaardse invasie overleden en haar broertje Sam van vijf is meegenomen door een groep militairen, zogenaamd om hem te beschermen. Op de vlucht voor de buitenaardse wezens, wil Cassie koste wat kost Sam redden. Maar hoewel ze zich had voorgenomen om niemand meer te vertrouwen, kan ze het niet alleen...

Over de auteur

Rick Yancey studeerde Engels in Chicago en werkte bij de belastingdienst en in het theater. Vanaf 2004 is hij fulltime auteur. Hij woont met zijn vrouw en drie zoons in Florida.

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Rick Yancey

De vijfde golf

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel

The 5th Wave

Copyright © 2013 by Rick Yancey

Vertaling

Fanneke Cnossen

Omslagbeeld

© Allied Integrated Marketing

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2013 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

ISBN 978 94 005 0297 0

NUR 285

Voor Sandy, wier dromen inspireren en wier liefde voortduurt.

Als we ooit aliens op bezoek krijgen, dan denk ik dat de uitkomst te vergelijken is met toen Christopher Columbus voor het eerst voet aan land in Amerika zette, wat voor de oorspronkelijke Amerikaanse bewoners niet al te best is uitgepakt.

Stephen Hawking

Eerste golf: lichten uit

Tweede golf: tsunami

Derde golf: de Rode Dood

Vierde golf: sluipmoordenaar

Invasie: 1995

Er zal geen ontwaken zijn.

De slapende vrouw zal de volgende ochtend niets voelen, alleen een vage, ongemakkelijke gewaarwording en het onwankelbare idee dat iemand haar gadeslaat. Haar angst zal binnen een dag verdwijnen en al snel vergeten zijn.

De herinnering aan de droom zal wat langer blijven hangen.

In haar droom strijkt buiten haar raam een grote uil neer, hij staart haar met grote, witomrande ogen door de ruit aan.

Ze wordt niet wakker. En haar man naast haar evenmin. De schaduw die over hen heen valt, verstoort hun slaap niet. En de baby in de slapende vrouw waar de schaduw voor gekomen is, voelt niets. De invasie laat de huid met rust, beschadigt geen enkele cel, niet van haar, noch van het babylijfje.

Binnen een minuut is het voorbij. De schaduw trekt zich terug.

Nu zijn er alleen de man, de vrouw met de baby en de slapende indringer in de baby.

De volgende ochtend zullen de vrouw en de man wakker worden, en de baby zal dat een paar maanden later doen, als hij geboren wordt.

De indringer in hem zal niet wakker worden en nog een aantal jaren doorslapen, wanneer het ongemakkelijke gevoel van de moeder van het kind en de herinnering aan die droom allang vervlogen zijn.

Vijf jaar later zal de vrouw tijdens een bezoek aan de dierentuin met haar kind precies zo'n uil tegenkomen als die uit haar droom. Bij het zien van de uil raakt ze van haar stuk om redenen die ze niet begrijpt.

Ze is niet de eerste die droomt van uilen in het donker.

En ze zal ook niet de laatste zijn.

I

De laatste geschiedschrijver

1

Aliens zijn idioten.

Ik heb het niet over echte aliens. De Anderen zijn geen idioten. De Anderen hebben zo'n voorsprong op ons dat je net zo goed de domste mens met de slimste hond kunt vergelijken. Wij zijn geen partij.

Nee, ik heb het over de aliens in ons eigen hoofd. Die we hebben verzonnen, die we al verzinnen sinds we ons realiseerden dat die schitterende lichten in de lucht net zulke zonnen zijn als die van ons, met eromheen draaiende planeten, ook net als bij ons.

Je weet wel, de aliens die we ons inbeelden, het soort aliens waarvan we graag willen dat ze ons aanvallen, menselijke aliens. Je hebt ze al talloze keren gezien. Ze duiken in hun vliegende schotels omlaag richting New York, Tokio en Londen, of ze marcheren door het landschap in reusachtige machines die op mechanische spinnen lijken, in het wilde weg schietend met hun straalgeweren. En elke keer zet de mensheid haar verschillen opzij en trekt ze eensgezind op om de buitenaardse horde te verslaan. David verslaat Goliath en iedereen gaat blij naar huis (behalve Goliath).

Wat een gelul, zeg.

Het is als een kakkerlak die een plan verzint om de schoen te verslaan die op het punt staat hem te vermorzelen.

Zeker weten doe je het nooit, maar ik durf te wedden dat de Anderen wisten van de menselijke aliens die we ons hadden ingebeeld. En ik durf ook te wedden dat zij dat de grap van de eeuw vonden. Ze rolden vast om van het lachen. Als ze tenminste gevoel voor humor hebben... of kunnen rollen. Ze hebben vast gelachen zoals wij lachen als een hond iets heel leuks en doms doet. O, die grappige, domme mensen! Zij denken dat wij net zo denken als zij! Is dat niet schattig?

Vergeet de vliegende schotels, de groene mannetjes en reusachtige mechanische spinnen die dodelijke stralen uitspuwen. Vergeet de heldhaftige veldslagen met tanks en gevechtsvliegtuigen en de uiteindelijke overwinning van de strijdlustige, ongebroken, dappere mensheid op de zwerm insectenogen. Dat is ongeveer net zo ver van de waarheid verwij-

derd als hun stervende planeet van onze levende planeet verwijderd was.
De waarheid is dat als ze ons hebben gevonden, we de pineut zijn.

2

Soms denk ik dat ik misschien wel de laatste mens op aarde ben. En dat betekent dat ik de laatste mens in het universum ben.

Ik weet dat dat dom klinkt. Ze kunnen niet iedereen hebben vermoord... nog niet. Maar uiteindelijk begrijp ik wel hoe het zou kunnen gebeuren. En ik denk dat dat precies is wat de Anderen graag willen dat ik zie.

Herinner je je de dinosaurussen nog? Ik bedoel maar.

Ik ben dus waarschijnlijk niet de laatste mens op aarde, maar wel een van de laatsten. Helemaal alleen – en dat zal ook wel zo blijven – tot de vierde golf over me heen rolt en me mee omlaag sleurt.

Dat is een van mijn nachtgedachten. Je weet wel, van die drie-uur-in-de-ochtend-o-mijn-god-ik-ben-de-pineut-gedachten. Wanneer ik me tot een balletje oprol, zo bang dat ik mijn ogen niet eens dicht kan doen, is de angst zo groot dat ik mezelf eraan moet herinneren adem te halen, dat ik mijn hart moet aansporen om te blijven kloppen. Als mijn hersenen het voor gezien houden en als een gekraste cd overslaan. Alleen, alleen, alleen, Cassie, je bent alleen.

Zo heet ik. Cassie.

Niet Cassie van Cassandra. Of Cassie van Cassidy. Maar Cassie van Cassiopeia, het sterrenbeeld, de koningin die aan de noordelijke hemel in haar stoel zit vastgebonden, die prachtig maar ijdel was, die door de zeegod Poseidon naar de hemel werd verbannen als straf omdat ze zo pronkzuchtig was. Haar naam betekent in het Grieks ‘zij wier woorden uitblinken’.

Mijn ouders wisten niet eens dat die mythe bestond. Ze vonden het gewoon een mooie naam.

Ook al zouden er mensen in de buurt zijn om me wat dan ook te noemen, niemand heeft me ooit Cassiopeia genoemd. Alleen mijn vader deed dat weleens, en dan alleen maar om me te plagen, en altijd met een heel slecht Italiaans accent, Cass-ee-o-pee-a. Ik werd er gek van. Ik vond het helemaal niet leuk of grappig en daardoor kreeg ik een hekel aan mijn eigen naam. ‘Ik heet Cássie!’ schreeuwde ik dan naar hem. ‘Ge-

woon Cássie!’ Nu zou ik er alles voor overhebben om hem dat nog één keer te horen zeggen.

Toen ik twaalf werd – vier jaar voor de Aankomst – gaf mijn vader me een telescoop voor mijn verjaardag. Op een frisse, heldere najaarsavond zette hij die voor me in de achtertuin en liet me het sterrenbeeld zien.

‘Zie je dat het op een W lijkt?’ vroeg hij.

‘Waarom hebben ze het Cassiopeia genoemd als het de vorm heeft van een W?’ vroeg ik. ‘W voor wat?’

‘Nou... Ik weet niet of het ergens voor staat,’ antwoordde hij glimlachend. Mam zei altijd tegen hem dat die glimlach het mooiste was wat hij had, dus glimlachte hij vaak, vooral toen hij kaal begon te worden. Je weet wel, zodat de blik van de ander naar beneden wordt getrokken. ‘Dus je kunt er alles van maken wat je maar wilt! Wat dacht je van wondermooi? Welgevormd? Of wijs?’ Hij liet zijn hand op mijn schouder rusten terwijl ik door de lens naar de vijf oplichtende sterren tuurde, op ruim vijftig lichtjaren afstand vanaf de plek waar we stonden. Ik voelde mijn vaders adem op mijn wang, warm en vochtig in de koele, droge herfstlucht. Zijn adem was zo dichtbij terwijl de sterren van Cassiopeia zo ver weg waren.

Nu lijken de sterren een stuk dichterbij. Dichterbij dan de vierhonderdvijftig biljoen kilometer die tussen ons in liggen. Zo dichtbij dat je ze kunt aanraken, dat ik hén kan aanraken en dat zij mij kunnen aanraken. Ze zijn zo dicht bij me als zijn adem was geweest.

Dat klinkt gek. Ben ik gek? Heb ik mijn verstand verloren? Je kunt iemand alleen gek noemen als er nog een normaal, ander mens is. Zoals goed en kwaad. Als alles goed was, zou niets goed zijn.

Wauw. Dat klinkt, nou ja... gek.

Gek: het nieuwe normaal.

Ik veronderstel dat ik mezelf wel gek kan noemen, want er is één andere persoon met wie ik mezelf kan vergelijken: mij. Niet de mij die ik nu ben, bibberend in een tent diep in de bossen, te bang om zelfs maar haar hoofd uit de slaapzak te steken. Niet deze Cassie. Nee, ik heb het over de Cassie die ik was vóór de Aankomst, voordat de Anderen hun buitenaardse kont hoog in een baan om de aarde parkeerden. De twaalfjarige mij, van wie de grootste problemen de sproeten op haar neus waren, de bos krullen waar ze helemaal niets mee kon beginnen en die leuke jongen die haar elke dag zag en geen idee had dat ze ook maar bestond. Die Cassie had zich bij het pijnlijke feit neergelegd dat ze gewoon oké was. Haar uiterlijk was oké. Op school was ze oké. Ze was oké in sporten zoals karate en voetbal. Eigenlijk was het enige unieke aan haar haar

rare naam – Cassie van Cassiopeia, van wie niemand trouwens ooit had gehoord – en dat ze met het puntje van haar tong haar neus kon aanraken, een talent dat op de middelbare school al vlug lang niet meer zo indrukwekkend was.

Volgens de normen van die Cassie ben ik waarschijnlijk gek.

En volgens mijn normen is ze dat zeker. Soms schreeuw ik tegen haar, tegen die twaalfjarige Cassie, mopper ik op haar haar of haar rare naam of dat ze gewoon oké is. ‘Wat dóé je nou?’ schreeuw ik dan. ‘Weet je dan niet wat je te wachten staat?’

Maar dat is niet eerlijk. Feit is dat ze het niet wist, het met geen mogelijkheid kon weten, en dat was haar geluk en de reden waarom ik haar zo mis, meer dan wie ook, als ik eerlijk ben. Als ik huil – als ik mezelf toesta om te huilen – dan huil ik om haar. Ik huil niet om mezelf. Ik huil om de Cassie die er niet meer is.

En ik vraag me af wat die Cassie van me zou denken.

Van de Cassie die doodt.

3

Veel ouder dan ik kon hij niet zijn geweest. Achttien. Misschien negentien. Maar verdomme, voor mijn part kon hij zevenhonderdnegentien zijn geweest. Er zijn vijf maanden verstreken en ik weet nog steeds niet zeker of de vierde golf door mensen is veroorzaakt of door een soort hybride, of door de Anderen in hoogsteigen persoon. Maar de gedachte dat de Anderen er net zo uitzien als wij, praten en bloeden zoals wij, staat me niet aan. Ik denk graag dat de Anderen... nou ja, ánders zijn.

Ik was op mijn wekelijkse stroomtocht op zoek naar water. Niet ver van mijn kampeerplek is wel een rivier, maar ik ben bang dat die misschien vervuild is, door chemicaliën of rioolwater, of door een paar lijken stroomopwaarts. Of vergiftigd. We zijn in een oogwenk uitgeroeid als zij ervoor zorgen dat we geen schoon water meer hebben.

Dus één keer per week hijs ik mijn trouwe M16 op mijn schouder en wandel ik het bos uit naar de snelweg. Drie kilometer richting het zuiden staan vlak na afslag 175 een paar benzinstations met een winkel. Ik neem dan zo veel mogelijk flessen water mee als ik kan dragen, wat niet veel is, want water is zwaar, en ga dan zo vlug als ik kan terug naar de snelweg en de relatieve veiligheid van de bomen, voordat de nacht helemaal invalt. De schemering is de beste tijd om te reizen. Tijdens de schemering heb ik nog nooit een drone gezien. Overdag een stuk of drie, vier en 's nachts veel meer, maar nooit in het schemerdonker.

Zodra ik door de verbrijzelde deur van het benzinstation glipte, wist ik dat het er anders was dan anders. Ik zág niet dat het anders was, de winkel zag er precies zo uit als de week ervoor, dezelfde met graffiti bekladderde muren, omgegooide rekken, de grond bezaaid met lege dozen en opgedroogde rattenkeutels, de opengebroken kassa's en geplunderde bierkoelers. Het was dezelfde walgelijke, stinkende bende waar ik in de afgelopen maand elke week doorheen had gewaad om naar de opslagruimte achter de vitrinekoelkasten te komen. Waarom mensen wel het bier en de frisdrank jatten, het geld uit de kassa's en de kluis, evenals de rollen met loten, maar de twee pallets met drinkwater lieten staan, ontging me totaal. Een buitenaardse apocalyps! Snel, grijp het bier!

Hetzelfde rampzalige bederf, dezelfde stank van ratten en rottend voedsel, dezelfde stofwolken in het onheilspellende licht dat zich door de vieze ramen perste, alles wat misplaatst was lag nog op dezelfde plek, onaangeroerd.

Maar toch.

Iets was anders.

Ik stond in de kleine hoop glassplinters vlak over de drempel. Ik zag het niet. Ik hoorde het niet. Ik rook of voelde het niet. Maar ik wist het.

Iets was anders.

Het is lang geleden dat mensen prooidieren waren. Zo'n honderdduizend jaar of zo. Maar diep in onze genen is de herinnering gebleven: de alertheid van de gazelle, het instinct van de antilope. De wind fluistert door het gras. Een schaduw flitst tussen de bomen door. En daar komt dat stemmetje dat zegt: sst, het is nu vlakbij. Vlakbij.

Ik weet niet meer dat ik de M16 van mijn schouder zwaaide. Het ene ogenblik hing hij nog op mijn rug en het volgende lag hij in mijn hand, de loop omlaag, de veiligheidspal los.

Vlakbij.

Ik had nooit op iets groters geschoten dan een konijn, en dat was nog bij wijze van experiment, om te kijken of ik dat ding echt kon gebruiken zonder dat ik mijn eigen arm of been eraf zou schieten. Eén keer heb ik over de koppen van een roedel wilde honden heen geschoten, die kregen een beetje te veel belangstelling voor mijn kampeerplek. Een andere keer ging het bijna mis, kreeg ik het dreigende, groenachtige lichtje in het oog, van hun moederschap dat stillietjes langs het decor van de Melkweg voer. Oké, dat was stom, dat geef ik toe. Ik had net zo goed een billboard kunnen neerzetten met een grote pijl naar mijn hoofd en de woorden: JOEHOE, HIER BEN IK!

Na het konijnenexperiment – ik heb dat arme beest opgeblazen waardoor Peter het konijn in een onherkenbare massa darmen en botten veranderde – heb ik het idee maar opgegeven om het vuurwapen als jachtgeweer te gebruiken. Ik heb niet eens op een doelwit geoefend. In de stilte die na de vierde golf was neergedaald, klonken de schoten luider dan een atoomexplosie.

Maar toch beschouwde ik mijn M16 als mijn beste maatje. Altijd aan mijn zijde, zelfs 's nachts, naast me weggestopt in mijn slaapzak, trouw en oprecht. Met de vierde golf kun je er niet op vertrouwen dat mensen nog mensen zijn. Maar je er kunt wel op vertrouwen dat je wapen nog steeds je wapen is.

Sst, Cassie. Je bent er vlakbij.

Vlkbij.

Ik had me moeten terugtrekken. Dat kleine stemmetje heeft me nog gewaarschuwd. Dat stemmetje is ouder dan ik ben. Het is ouder dan de oudste persoon die ooit heeft geleefd.

Ik had naar die stem moeten luisteren.

In plaats daarvan luisterde ik naar de stilte van de verlaten winkel, spitste mijn oren. Iets was vlkbij. Ik deed een stapje bij de deur vandaan en de glassplinters knerpten heel zachtjes onder mijn voet.

En toen maakte Iets een geluid, iets wat het midden hield tussen een kuch en een kreun. Het kwam uit de ruimte achter de koelers, waar mijn water was.

Daarna had ik mijn bejaarde stemmetje niet nodig om me te vertellen wat ik moest doen. Het was duidelijk, daar hoefde je niet over na te denken. Rénnen.

Maar ik rende niet.

Als je de vierde golf hebt overleefd, is regel nummer één: vertrouw niemand. Het maakt niet uit hoe ze eruitzien. Daar zijn de Anderen heel slim in; oké, ze zijn ongeveer overal slim in. Het maakt niet uit of ze eruitzien zoals het hoort, de juiste dingen zeggen en zich precies gedragen zoals je dat van ze verwacht. Was de dood van mijn vader daar niet het perfecte bewijs van? Zelfs als de vreemdeling een nog liever oud dametje is dan je oudtante Tilly die een hulpeloos katje knuffelt, weet je het nog niet zeker – je kunt het nooit zeker weten – dat ze niet een van hen is en dat er niet een geladen .45 achter dat katje verborgen zit.

Het is niet ondenkbaar. En hoe meer je erover nadenkt, hoe beter je je het kunt voorstellen. Het oude dametje gaat eraan.

Dat is het lastige gedeelte, het gedeelte waardoor ik als ik er te veel over nadenk wel in mijn slaapzak wil terugkruipen, de rits helemaal dicht wil trekken om een langzame hongerdood te sterven. Beter om het risico te nemen dat tante Tilly inderdaad een van hen was dan erop gokken dat het iemand was die het ook had overleefd.

Dat is pas verdomde geraffineerd.

Het verscheurt ons. Daardoor zijn we een gemakkelijke prooi en kunnen we zomaar uitgeroeid worden. De vierde golf dwingt ons tot afzondering, zodat we niet door middel van aantallen de krachten kunnen bundelen, en vervolgens worden we langzaam gek van eenzaamheid, angst en het verschrikkelijke vooruitzicht op het onvermijdelijke.

Dus rende ik niet weg. Dat kon ik niet. Of het nu een van hen was of een tante Tilly, ik moest mijn stek verdedigen. De enige manier om in leven te blijven, is door alleen te blijven. Dat is regel nummer twee.

Ik ging af op het geluid van het snikkende gekuch of het kuchende gesnik, hoe je dat ook moest noemen, tot ik bij de deur was die uitkwam op de achterkamer. Ik haalde bijna geen adem en ging op de bal van mijn voeten lopen.

De deur stond op een kier die net groot genoeg was om er zijwaarts doorheen te kunnen glippen. Een metalen rek tegen de muur recht tegenover me en rechts de lange, smalle gang die langs de hele rij koelers liep. Hierachter waren geen ramen. Het enige licht kwam van het ziekelijke oranje van de stervende dag achter me, nog steeds zo helder dat het mijn schaduw wierp op de plakkerige vloer. Ik ging op mijn hurken zitten; mijn schaduw hurkte naast me.

Ik kon niet om de koeler heen de gang in kijken. Maar helemaal achterin hoorde ik iemand – of iets – hoesten, kreunen, en die gorgelende snik.

Het Iets is zwaargewond of doet alsof hij zwaargewond is, dacht ik. Heeft óf hulp nodig óf het is een val.

Zo zat het leven op aarde sinds de Aankomst in elkaar. Het is een of-of-wereld geworden.

Of het is een van hen en het weet dat je hier bent of het is niet een van hen en hij heeft je hulp nodig.

Hoe dan ook, ik moest opstaan en die hoek om slaan.

Dus stond ik op.

En sloeg de hoek om.